

Brorsen: Fra nu af og indtil første Behandling af Finanslovsforslaget er til Ende, vil der blive sagt mange Ting fra denne Talerstol — vi kan vel sige: en Del mere interessant, en Del mindre interessant. Det sidste hænger bl. a. sammen med, at det efterhaanden er blevet fast Tradition, at vi ved Finanslovens første Behandling har Ret til at tale saa nogenlunde om alt, hvad vi ønsker, alt, hvad der ligger os paa Hjerte. Mange forskellige Emner vil blive berørt, mange lokale Spørgsmaal blive omtalt. Jeg talte forleden Dag med en fornøftig og meget interesseret, ogsaa i politiske Forhold interesseret Mand, som mente, at disse Førstebehandlinger af Finansloven efterhaanden var kommet ind i et forkert Spor, at de var blevet alt for detaillerede, alt for vidtløftige. Jeg tror imidlertid, at vi skal holde fast ved, at der er en Lejlighed, hvor det enkelte Medlem kan fremdrage, hvad der særlig ligger ham paa Hjerte. Men det kan nok være, at vi ogsaa her i Rigsdagen, her i Folketinget vilde vinde ved, at vi forstod Begrænsningens Kunst noget bedre.

Naar vi ser paa Finanslovsforslaget, saaledes som det er forelagt af den højtærede Finansminister, er det jo meget store Summer, vi her er oppe paa. Man kan kalde Finansloven for Statens økonomiske Hjerte, Pengene strømmer til og fra, og som det gaar med det menneskelige Hjerte, saaledes ogsaa her, der kan opstaa Sygdomssymptomer. Naar vi ser paa Udviklingen, som den har været nu en Del Aar her i Danmark, har vi vist alle et levende Indtryk af, at der er noget i høj Grad anstrengt ved dette Statens økonomiske Hjerte. Det gælder da naturligvis om, at vi her er i Stand til at stille den rigtige Diagnose og anvende den rigtige Kur. Og overvejer vi, hvad der i saa Henseende skal gøres, er der maaske ikke ret meget andet at gøre end at vende tilbage til de gamle Husraad, som den højtærede Statsminister talte om, da han forleden Dag fremlagde Finanslovsforslaget for det høje Ting.

Det er, som sagt, mægtige Beløb, vi efterhaanden er kommet op paa. Det Statsregnskab, som er aflagt for Finansaaret 1919—20, er oppe paa et Beløb af ca. 600 Mill. Kr. Nu maa vi om dette

Statsregnskab for 1919—20 jo sige, at det egentlig stiller sig ret gunstigt, gunstigere, end vi vel egentlig kunde have ventet, og vi kan alle sammen kun være glade over, at dette Resultat er naaet. Jeg vil imidlertid advare Sangvinikere imod at tro, at nu er der ingen Fare, og at nu ser det i Virkeligheden lyst ud: der er Balance paa det aflagte Statsregnskab, og der er ikke store Ting at frygte i finansiell Henseende. Vi maa alligevel huske paa, at vi i finansiell Henseende, med Hensyn til Udgifterne paa vore Finanslove, er kommet op i saadanne Højder, at vi umuligt kan blive dør. I det Øjeblik — og der er jo desværre Tegn til, at det Øjeblik snart er inde — da det begynder at svigte blot en lille Smule for vort Erhvervsliv, er det aldeles givet, at disse mange Millioner, der her er Tale om, umuligt kan drives ind hos Skatteyderne.

Derfor tror jeg, at vi nu ikke skal tale om Sparsommelighed, men virkelig vise i Handling — og jeg tror, det er det, man venter fra Vælgernes Side —, at vi vil holde Udgifterne nede, saa langt, som det overhovedet er muligt. Men vi maa naturligvis her — det vil jeg straks indskyde — skelne imellem, hvad der maa anses for at være nødvendigt, og hvad vi kan spare. Thi der er visse Ting — det kommer jeg til senere i mit Foredrag —, som vi nødvendig maa have Opmærksomheden henvendt paa, og som vi fra Statens Side maa ofre Millioner paa, om vi i det hele taget vil være et Samfund, der i social Henseende gaar en Udvikling i Møde, saa vi virkelig paa dette Omraade kan høre til de førende Stater.

Jeg tror, at man, naar man ser paa Finanslovsforslaget, vil erkende, at man fra Ministeriets Side virkelig har bestræbt sig alvorlig for at holde Udgifterne saa langt nede som muligt. Men til Trods derfor er der jo alligevel, som ogsaa den højtærede Statsminister udtalte, en ret betydelig Stigning fra det Finanslovsforslag, som vi vedtog i Foraaret 1920, til det Finanslovsforslag, som vi nu skal til at behandle. Men det hænger jo sammen med Dyrtiden, med Lønningslovenes fulde Ikrafttræden, der nu giver sig Udslag paa de forskellige Ministeriers Budgetter. Ikke mindst maa man vist i denne Forbindelse